

MK61.DK

FERNISERING LØRDAG 24. JUNI 2023 KL. 11.00

PER ARNOLDI

ORDNEDE

FORHOLD

24.6.23 - 27.8.23

MORSØ KUNSTFORENING AF 1961

MK61 · HOLMEN 7C · NYKØBING MORS · ÅBNINGSTIDER TIRSDAG - SØNDAG KL. 13.00-17.00

PER ARNOLDI ORDNEDE FORHOLD

Forfatter Jørgen Minor, 2023
Forord til omtale i Magasinet MKS

På rette omvej Vores kære Storm P. ville som teenager og slagterlærling partout være kunstner. Han søgte undervisning hos en kunstner af den gamle akademiske skole, fortegninger, kopier af de kendte eller ømt portræt af en vase, lidt mere blåt dér, kæft, trit og retning, sådan gjorde man altså! Det kedede Storm P., og i frikvartererne sad han og tegnede sine små filosofiske mænd. Arkitekten Thorvald Bindesbøll kom forbi, så et par af hans tegninger og sagde spontant de bevingede ord: Unge ven, hvis De lærer noget her, mister De Deres talent!

Om det var samme klarsyn, der fik Kunstakademiet til at afvise Arnoldi som elev er godt ikke at vide. Det kræver fagligt og personligt format at undervise studerende, der er så meget mere nulevende og har så meget mere begreb om tingene end professoren. Måske syntes optagelsesudvalget bare, at den unge mand ikke havde talent – deres talent.

Retrospektivt ser kunstneres liv ofte ud som målrettet eller som intensiv bestræbelse på at forfine eller eksploitere det tidligt valgte tema, hvad enten det nu er kaglende høns, masker en gros eller en bondegård i solnedgang. Sådan leger Arnoldi ikke. Er der et mål, hedder det kvalitet, er der et tema, hedder det: Hvad mon jeg finder på i morgen? Eller nok så ofte: Hvad mon nogen mener jeg kan bruges til – jeg søger ikke, jeg bliver fundet! Prøver man at trække en linje fra hans tidlige debut på Charlottenborg i 1961 og den folkelige succes med som den første at dekorere en af Irmas muntre kaffedåser til de seneste tonstunge, alvorlige monumenter i sten, ja, så er der ikke en snorlige vej mod et fast mål, men et mylder af siksakopdagelsesrejser ad hovedveje, biveje, rundkørsler, stier, afveje – endog blindgyder og gale veje. Uanset indhold og teknik, har samtlige Arnoldis værker to træk til fælles. De er så enkle, at man kan se, nyde og forstå dem, selv om man suser forbi i fuld fart. Og med eller uden signatur er man aldrig i tvivl om, hvem kunstneren er. Det er gadedrengefrækt at stjæle Chaplins hat og stok eller tage patent på en palet med kun de tre grundfarver, og så lykkes med det! Ingen staffage, tanken rent ind, bang! Og så er det at tage grøden ud af munden på kritikere og kunsthistorikere, når værkerne med et fingerknips tolker sig selv og ikke levner plads til dybsindigheder svøbt i filosofisk tåge og fremmedord. Men sådan er han, og hvem skulle han ellers være?

Selvbiografier holder sig i sagens natur tæt ved topografien nær forfatterens navle, og Arnoldi kalder ærligt sin fem kilo selvbiografi for SOLO. Men personregistret omfatter flere end tusind navne, så der er andre end solisten på scenen, og han taler gemytligt i øjenhøjde med og til dem alle. Og i øvrigt med enhver der kommer forbi, manden på gaden eller en verdensberømt. Tror man, at Arnoldi – efter 700 plakater, tusindvis af skulpturer og malerier, samarbejde med førende internationale arkitekter, kaffedåser, sprogakrobat, monumenter, vandtårne, gourmet, spasmager, opdagelsesrejsende, bæreposer, slentreture i provinsen, gavlmalerier, design, pauseklovn, kunstquiz, jazzconnaissance, foredrag på tre sprog, udstillinger verden over m.m. – og efter 80-års fødselsdagen – har valgt at slutte karrieren med memoirerne, de fem kilo SOLO, som punktum og facitliste, så tager man fejl. Havde Arnoldi holdt sig til en enkelt genre a la mode, ville tiden have overhalet ham, og gjort ham til fabrikant og fortid. Men nye projekter er undervejs, fremad, opad, hu-hej – det er tiden der skal prøve at følge med. Og manuskriptet til SOLO-2 er godt på vej! I tidens bekymrede toneklang ville et sådant aktivitetsniveau og en sådan enegang kalde på en diagnose. For nysgerrighedens og underholdningens skyld ville Arnoldi nok gerne lægge sig på psykiaterens briks, men når han hurtigt havde fået nok, ville han rejse sig og gå – og psykiateren være klar til indlæggelse!

Når en kunstner anmelder kolleger, døde eller levende, slår det gnister. Og som kunstanmelder er Arnoldi bidende skarp på grænsen til injurier, verbal vold, uforskammethed, drengestreger og karaktermord – ikke at tale om idiosynkrasierne. I duellernes tid var det aldrig gået godt. Men der er bund i kritikken, og så meget desto tungere vejer et kollegialt skulderklap fra ham. Tag ikke fejl af den afslappede, causerende facon – der er er solid forberedelse bag de spontane monologer. Næppe nogen i branchen har så godt fat i kunsthistorien, og en så forbavsende hukommelse for kunstnere, billeder og ord, og dertil et sprog og en formidlingsevne, der sætter kunstens hangarounds på plads. Sit! Tres års bredspektret erfaring som skabende og udøvende international kunstner vejer vel også. Selv i andedammen. At der i det kakofoniske ordskvalder omkring billedkunsten pludselig optræder en velformuleret, intelligent stemme, er måske også lidt usportsligt. I de kredse. Hvis stemmen også har humor og selvironi, lades alt håb ude.

Arbejder man som topprofessionel i flere forskellige genrer og krydser man ubekymret landegrænser og grænsen mellem “kunsten” og det kommercielle, så må selv en ridder af dannebrogsoordenen stå uden for de lunende fællesskaber med logestemning, vennetjenester og gensidig applaus. SOLO! En tam ugle udnævner han til sin fortrolige rådgiver, og lejligheden på fjerde sal bliver til elfenbenstårnet, hvor nye ideer skabes. Som Billedkunstens Emil fra Lønneberg går Per Arnoldi sine egne veje. Hej Per, hvor er du? Per! Åh, gad vist, hvad knægten nu går og finder på!